

'Bij deze woorden toonde Hij hun zijn handen en zijn zijde' (Johannes 20)

Bij het horen van het woord 'vrede' heeft ieder mens wel een associatie. Meer dan alleen een abstract begrip, roept het woord beelden in ons op. Je kunt het vóór je zien: een vredig landschap in het licht van de ondergaande zon, een stil meer onder de blauwe hemel, een klein kind dat in een diepe slaap verzonken is... Allemaal beelden van een harmonie waar we naar hunkeren - juist omdat de wereld waarin we leven een wirwar is van onrust, chaos en conflicten. En wanneer woorden en beelden tekort schieten zijn er altijd nog klanken, die de vrede volmaakt kunnen vertolken: een verheven symfonie, een lieflijke pastorale of alleen maar een simpel slaapliedje.

Als er iemand is die weet wat vrede is, dan is het wel Christus. Niet alleen is Hij een mens in volmaakte harmonie, maar Hij is ook in vrede met de wereld. Hoe is dat in godsnaam mogelijk? Niet alleen met de wereld voor zover die nog in een staat van harmonie is, maar ook en vooral met de disharmonie van de wereld. Je kunt het letterlijk aan hem zien: wanneer Hij na zijn opstanding aan zijn leerlingen vrede schenkt, toont Hij hun zijn handen en zijn zijde. Wie zijn vrede ontvangt moet zijn wonden zien - moet zien, wat mensen hem hebben aangedaan. Alsof Hij met deze wonden wil zeggen:

Mijn vrede is niet van deze wereld.
Mijn vrede is geboren uit de pijn.
Wie met mij de pijn doorstaat,
Wie met mij de strijd heeft gestreden
Die schenk ik mijn vrede.

Bastiaan Baan / 11 april 2021